

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 44. Ecclesia Germaniæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI.
A.C. 1016.

permittente modo, sed etiam urgente Duce Richardo patriæ valedixit. At Rudolphus cum multis præliis adversus Græcos initis victor nihilominus proprias vires accidi cerneret, & Italos bello ineptos sciret, trans alpes ad Imperatorem Henricum venit, suo ore rerum statum Principi expositurus. Henricus, quem jam pridem virum bello celeberrimum videndi desiderium tenebat, venientem humanissime excepit. Posteriora tempora nos docebunt, quanta rerum vicissitudo hunc primum Normannorum in Italiam adventum secuta fuerit.

§. XLIII.

Ecclesia Germaniæ.

vit. Sæc. 6.
Ben. p. 174.
Boll. 20.
Apr. to. 10.

Episcopis, quos S. Henricus Imperator in deliciis habuit, merito accensendus est S. Wolbodo Leodiensis, qui in Flandria ex illustri familia natus, & in Capitulo Ultrajectensi educatus, illi Scholæ postea præpositus est. Balderico, qui Notgero successerat, defuncto, Imperator Episcopatum Leodiensem anno millesimo decimo septimo Wolbodoni dedit, qui, deinde a S. Heriberto Colonienfi consecratus, ad eundem Imperatori reconciliandum non parum contulit. Postquam Sedem illam tenuisset annis quatuor, vigesima Aprilis, anno 1021. obdormivit in Domino. Successorem habuit

buit Durandum, nascendi conditione servum; quia vero Scientia eximium & virtutibus ornatum S. Wolbodo apud Imperatorem laudaverat, ille ad Dignitatem Episcopalem evectum Dominorum suorum Pastorem constituit. (*)

In Saxonia Aëdus Episcopus Misnensis ex Polonia redux in Domino obiit Lipsiæ vigesima Decembris anno 1015. Is Capituli Magdeburgensis alumnus nulla alia re ad recipiendum munus Episcopale permotus est, quam ut Deo animas lucraretur, & licet genere nobilis, atque multorum agrorum Dominus opulentus, nihilominus paupertatis Evangelicæ illustre exemplum omnibus præbuit. Una veste contentus erat, & nunquam lineam utebatur, non nunquam frigore usque adeo rigebat, ut vix post longum tempus in hypocausto calorem recipere posset. Multum jejunabat, & sæpius pedibus quam equo vectus proficiscebatur. Annona in itinere deficiente, aut

Sæculum XI.
A.C. 1016.

Ditm. lib. 7.
p. 91.

Episcopatus
Misnensis.

H 2

qua-

(*) Hodie Ecclesiæ Leodiensi præest Eminen-
tissimus noster Ordinarius, electus anno 1744.
Episcopus Ratibonensis anno 1719. Frisingensis
1727. S. Rom. Eccl. Cardinalis Presbyter creatus
a Papa Benedicto XIV. anno 1746. Titulo Eccle-
siæ S. Laurentii in pane & perna, cujus census
ad exornandam eandem Ecclesiam & sancta recta
conservanda destinavit.

Sæculum XI. quacunque alia premente calamitate,
A.C. 1016. Deo Gratias agebat, comitibusque suis
 præcipiebat, ut Deum laudarent. Ver-
 bum Dei prædicando, baptizando, Fide-
 les confirmando, non solum in sua Dice-
 cesi, sed etiam in aliis desudabat. Præ-
 terea S. Æidius complures Ecclesias con-
 secravit, & sæpe Missam non celebrans,
 nam raro S. Sacrificium offerebat, raro
 S. Chrisma conficiebat, & paucos Cleri-
 cos ordinabat. Continuus fletus S. Vi-
 ri oculos corrupuerat. Parcissime ci-
 bum sumens & paupertatis semper aman-
 tissimus Ecclesiæ suæ prope ducentas Ser-
 vorum seu Subditorum familias acqui-
 vit. Ita viginti tribus annis in Episco-
 patu vitam laboribus plenam produxit,
 quæ aliis Episcopis displicebat, sicut &
 ipsi aliorum mores non probabantur.

Æidio haud diu superstes fuit Mein-
 galdus Archiepiscopus Trevirensis, quo
 defuncto Imperator huic Sedi præfecit
 Popponem, Leopoldi Marchionis filium,
 Ecclesiæ Bambergensis Præpositum, eum-
 que ab Archambaldo Archiepiscopo Mo-
 guntino consecrari voluit, nequicquam
 reclamante Theodorico Episcopo Meten-
 si, dicente, sibi, primo Ecclesiæ Trevirensis
 Suffraganeo, competere, ut Metropoli-
 tam suam ordinaret.

Ditmarus Episcopus Merseburgensis,
 qui hæc facta literis consignavit, elapso
 exin-

exinde quadriennio, nempe prima De-Sæculum XI.
cembris anno millesimo decimo nono, & A.C.1006.
ipse obierat. Is ex primis stirpibus in *vit. per Rein.*
Saxonia ortus erat, cujus Majores pater- *& antiqua.*
ni maternique exercitibus præfuerant, *p. 120.*
atque etiam in toga a tempore Henrici *Ditmarus*
Aucupis Cæsaribus maxima præstiterant *Mersebur-*
obsequia. Adelheidis Imperatrix, cum *gensis.*
Otto III. filius per ætatem populos rege-
re non posset, virum fideliozem Sigefri-
do, Ditmari parente, non habuerat, quem
postea ipsi Ottoni a consiliis esse voluit.
Ditmarus ergo a prima ætate Quedlin-
burgi apud feminam sibi consanguineam
educatus & deinde Magdeburgi inter
Monachos alumnus, vitam monasticam
amplexus est, quin tamen Dominium
complurium latifundiorum abdicaret. (*)
Namque ea conditione Henricus Rex ei
Episcopatum Merseburgensem, defuncto
Wigberto, anno 1009. contulit, ut bo-
nam eorum partem Ecclesiæ suæ donaret.
Annos triginta tres natus, quando Eccle-
siæ Merseburgensi præfectus est, eamque
annis decem & septem mensibus regens,

Chro. Sax.
1009.
Ditm. lib. 6.
p. 69.

H 3 foli-

(*) Latus disputandi campus; an in sensu pro-
prio & stricto fuerit Monachus. Nimirum, an
necessarium sit, ut vir Religiosus se Dominio re-
rum suarum abdicet, vel potius sufficiat, si se
usu arbitrario priuet, & juxta exemplum Aposto-
lorum omnem ad eas affectum exuat.

Sæculum XI. solícite curavit, ut fundi Ecclesiæ suæ, A.C. 1016. tunc cum Otto Imperator eam Sedi Magdeburgensi jungeret, subtracti restituerentur, & novos acquireret. Illa vero re maxime Ditmarus æternam sui memoriam posteris commendavit, quod scriptam a se Historiam nobis reliquerit. Exordium capit a Regno Henrici Aucupis, eamque usque ad annum millesimum decimum octavum perducit, annis ultimis diem accurate adnotans. Sui ipsius imaginem nobis depingit magnæ humilitatis indicis; dicit enim, se exiguum esse corpore, & vultus prope temnendi, ceterosque manes suos ingenuo candore profitetur. In ipso historiæ corpore, præter plurima facta vulgaria, complura etiam maximi momenti, præsertim vitam & virtutes Episcoporum sibi coævorum refert. Sæpe queritur, quod Optimates Ecclesiarum Bona diriperent (commune Germaniæ, Franciæ & Italiæ malum) Episcopos invaderent, atque parum auxilii in auctoritate & reverentia Summorum Principum superesset.

§. XLV.

Ecclesia Poloniae.

In fine Historiæ suæ Ditmarus narrat victorias reportatas de Principe Russorum a Boleslao Duce Poloniæ, qui capta Kiovia, quæ Russiæ caput erat, maximam inde